

ΑΠΟ ΤΑ «ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΕΜΗΣ»

I

Στὰ βάθη μέσα τῶν αἰώνων
 'ς αὐτὴ τῇ γῆ, γιὰ 'ς ἄλλῃ σφαιρᾳ,
 συντροφιαστὸι κι' ἀγαπημένοι
 κάπου θὰ ξήσαιμε μιὰ μέρα.

Κ' ἵσως ἀκόμα, μιὰ ζωούλα
 νᾶχαμε οἵ δυό μας, λατρευτή μου,
 γι' αὐτὸ τὸ τόσο ταίριαγμά μας.
 τ' εἶσαι ψυχὴ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου.

II

Τιτάνες μ' ἔπνιγαν οἱ πόθοι
 'ς ἄγρια παθῶντε τρικυμία
 κ' ἥρθες ἐσὺ καὶ τὴ γαλήνη
 μοῦ χάρισες, ὃ τρισαγία.

Κ' ἥρθες καὶ μέσ' 'τὰ δυό σου μάτια
 ξάνοιξ' ἀκέρηη τὴν ἀ λή θεια,
 βρῆκα ζωὴ πῶς εἶνε ἡ ἀ γάπη
 κ' εἶνε ὅλα τὰλλα παραμύθια.

III

'Ανάμεσό μας στῆσαν τείχη
 τῆς κοινωνίας κάποιοι νόμοι
 καὶ τὸ ψυχόλαο τραγούδι
 μᾶς συνοδεύοντα χίλιοι τρόμοι.

'Ανάμεσό μας στῆσαν τείχη,
 ποῦ σὰ θελήσουμε γκρεμνοῦμε.
 μὰ μέσ' 'ς τὰ ἔρείτια τους—ποιὸς ξέρει...
 τὸν ἴδιο τάφο μας μὴ βροῦμε !

IV

Στὸ Μάη μέσα τῆς Ἀγάπης
ψυχρὲς δχίες παραφυλάνε,
τὸ χνῶτο σμίγουν τους ἢ τὰ μῆρα
καὶ δηλητήριο μᾶς κερνάνε.

Στὸ Μάη μέσα τῆς Ἀγάπης
καὶ ἃ τῶν φιλιῶν στιγμὴ τὴν ἄγια,
θαμπά φαντάσματα μᾶς σκιᾶσσον
καὶ κάπου κλαίει μιὰ κουκουβάγια.

V

Δενδρῖι ως χθὲς μέσον τὴν αὐλή μας
ὅ πλάτανος, ἀβρὸς σὺ χάδι,
τὸ πέρασμα τῶν ἀγεριῶν
δεχότουν κάθε αὐγὴ καὶ βράδυ.

Τώρα μεγάλωσε· καὶ ή μπόρα
τρελλὰ τὰ φύλλα του ἀνεμίζει.
ψηλόνει ἔκεινος πρὸς τὰ οὐράνια
κι αὐτὴ τὰ κλώνια του ξαγκλίζει !

VI

Τοῦ ξυπνημοῦ σου ή ὡρα ἀργοῦσε
κι ὅλο καὶ μὲν ἐτρωγε μιὰν ἔννοια
μὴ καὶ σὲ πλάνεσεν ὁ Ἀράπης
ἢ τὰ δειλινὰ τὰ χρυσαφένια.

Κι' ὅλο τὴν πόρτα σου χτυποῦσα,
μὰ ἵταν βαρεὶ μανταλωμένη·
τέλος ἔξυπνησες, προφθαίνω,
λίγη ζωὴ πάντα μοῦ μένει.

VII

Τῶν πάντων ἡ ὄψη εἶνε ἀλλαγμένη
 'ς τὰ μάτια μας καὶ δὲ θωράμε,
 παρ' ὅπου τὴν χαιρά τους ἄλλοι,
 τὴν συφορά μας καὶ πονάμε.

Γιὰ μᾶς τοῦ κόσμου ἡ ὄψη εἶνε ἄλλη·
 'ς τὸ σπίτι πάμε νὰ κλεισθοῦμε·
 κι' ἔκει, στῶν Θεῶν μας τὴν λατρεία,
 γαλήνη δυνατὸ νὰ βροῦμε.

VIII

Τοῦ κάκου κι' ἀν 'ς τὰ κορφοβούνια,
 καὶ πιὸ ψηλά, κι' ἀκόμα ἐπάνω
 μᾶς φέρνει δό πόθος ν' ἀνεβοῦμε
 γιὰ τὸ χρυσόνειρο τὸ πλάνο.

Μᾶς ἔχουν τὰ φτερὰ κομμένα
 πακοαδερφάδες Ἐριννύες,
 ποῦ μᾶς κυκλοῦν καὶ μᾶς φοβίζουν,
 — προγονικὲς κληρονομίες!...

IX

Καὶ τῶν στερνῶν μας τῶν ἑλπίδων
 τὰ κλώνια πρὸν φυλλορροΐσουν,
 δὲς ἔχυνθοῦν ἀδρὰ τὰ μῆρα
 τοῦ κίπου μας κι' ἀς μᾶς μεθύσουν.

Κι' ἀς ἀναφθοῦν φαιδρὰ τὰ φῶτα
 μέσ' 'ς τῶν ψυχῶν μας τὰ παλάτια,
 χαρὲς καὶ γέλοια ν' ἀντηχήσουν
 'ς τὰ βαθυγάλαζα τὰ πλάτεια.

X

Ἡ βύλλα μας ὑψώθη ὥραιά
στὸν ἥλιο ἀγνάντια καὶ φαντάζει·
τὴ βλέπει ὁ φθόνος πιτρινιάρης
κι' ἀπὸ τὴ λύσσα του πλαντάζει.

Περοῦν κ' οἱ λύκοι πρὸς τὰ βράδυα
καὶ μέσ' ἐς τὰ νύχτια σκότη οὐρλιάζουν·
θωροῦν τὰ τζάμια ποῦ φωτάνε
κι' ἀπὸ τὴ λάμψῃ τους τρομάζουν.

X I

Τὸ θρόνο σου, βασίλισσά μου,
βαθειὰ στὸ εἶναι μου ἔχεις στήσῃ
καὶ σκλάβους σέρνεις κι' ὄνειρά μου
κι' ὅ τι στὴ γῆν ἔχω ἀγαπήσῃ.

Κι' ἀκόμια, μὲ περσὴ σκληρότη,
ποῦ τόσο ζήλεψα σὲ σένα,
ρουφᾶς μου τὸ αἷμα μὲ μιὰ δίψα
ποῦ λὲς κι' ἀντλεῖς ζωὴ ἀπὸ μένα.

X II

Θρησκεία μοῦγινες, ὁ Ἀγάπη,
καὶ γιὰ λιβάνι στὸ βθυμό σου
τὴν ἴδια μου ζωὴ ἀργοκαίω·
ποῦ εἶσαι, ὁ ἀφέντρα ; φανερώσουν.

Προσμένοντάς σε νὰ προβάλλης
ἥταν αὐγὴ καὶ μ' εῦρε βράδυ·
πρόφθασε, ὁ Ἀγάπη· τὸ Ναό σου
πάει νὰ σκεπάσῃ τὸ σκοτάδι.